

РЕШЕНИЕ

№ 16251

гр. София, 13.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **40** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на К. Й. А.- гражданин на Република Турция срещу Отказ УРИ 272000-23179/11.11.2024 година на ВПД Директор ОД МВР- Х.- Старши комисар, с който последният на основание чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ отказал продължаване срока на продължително пребиваване в РБ на К. Й. А.- гражданин на Република Турция.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че същият е издаден при съществено нарушение на административно производствените правила и постановяването му в противоречие с относимите материалноправните разпоредби, като заявлението е подадено на основание чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ- право на пребиваване на основание качеството на член на семейството на български гражданин, като не се спори, че преди подаване на заявлението оспорващият е имал издадено Разрешение за продължително пребиване на територията на РБ , валидно до 07.12.2024 година , като същата е съпруга на български гражданин – М. И. Т. и няма данни това обстоятелство да се е променило, като още в самото начало, административният орган неправилно е изискал и приложили Нотариално заверена декларация, която не е сред лимитивно изброените документи ,които следва да бъдат предоставени на чужденеца и никъде в текста на нормата на чл.29,ал.1 от ППЗЧРБ не се изисква прилагането на такава декларация, а в закона няма изискване да се живее непрекъснато на този адрес, който е предоставен , като е извършено само едно посещение на 08.11.2024 година. Сочи се още, че при издаване на Отказа са допуснати съществени нарушения на материално- правните разпоредби. Иска се отмяна на Отказа и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- К. Й. А. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат И., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- ВПД Директор ОД МВР- Х.- Старши комисар редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител,но от процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита, в която заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че оспорващият е имала Разрешение за продължително пребиване в РБ валидно до 07.12.2024 година, издадено от ОД на МВР- Х..

На 28.10.2024 година оспорващият депозирал Заявление до ОД на МВР- Х., с което поискала да и бъде продължен срокът на продължително пребиваване, в което посочила, че е влязла в РБ на 26.10.2024 година, има сключен Граждански брак с български гражданин М. И. Т., като член на семейството на български гражданин по чл.24,ал.1 т.18 от ЗЧРБ, към Заявлението си приложила копие на Разрешение за продължително пребиваване в РБ, медицинска застраховка, Декларация за осигурено жилище , Декларация за осигурена издръжка, Декларация по чл.2 от ЗЧРБ и извлечение от банкова сметка.

На 30.10.2024 година ВПД Директор ОД на МВР- Х. изпратил до Директор ТД „НС“- Х. Писмо за становище по компетентност Заявление от 28.10.2024 година по описа на ОД МВР- Х. за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на Й. А. К., [дата на раждане] гражданин на Република Турция с опис на приложените към него документи.

На 04.11.2024 година до Директор ОД на МВР- Х. е изпратено Писмо от ТД“НС“- Х., в което е посочено, че ДАНС не разполага с данни, които дават основание да се предполага, че лицето А. К. Й.- гражданин на Турция представлява заплаха за националната сигурност и не възражава да и бъде разрешено продължително пребиваване на територията на РБ.

На 11.11.2024 година до Началник група“ Миграция“ при ОД на МВР- Х. е депозирана Докладна записка от ПИ в група „ Миграция“ при ОД на МВР- Х., в която е посочено, че на 08.11.2024 година съвместно с ПИ Н. са посетили адрес [населено място], [община], на който чуждата гражданка Й. А. К. декларира,че живее в едно домакинство със съпруга си М. И. Т., като на посочения адрес са установили къща на един етаж, не е установен домакинът, нито чуждата гражданка,а след проведен телефонен разговор с посочения като домакин в Заявлението Шериф И. А. на посочен мобилен номер е проведена среща с него и същият е подал писмено Заявление от 08.11.2024 година, в което е посочил, че чуждата гражданка Й. А. К. е омъжена за негов роднина, семейството живеело в гр.- Г., Турция идвали когато има избори или по празници, чужденката и съпругът и могли да използват цялата къща, но те не идват и не остават да нощуват в дома му, в който нямало техни вещи, и когато идвали нощували в [населено място] при брат му, и предвид заявените факти посочил, че чуждият гражданин е декларирал неверни данни в цитираните документи на адрес, на който реално не живее и не пребивава в РБ.

На 11.11.2024 година до Директор ОД на МВР- Х. е депозирано Предложение от Началник група „ Миграция“ при ОД на МВР Х., с което е предложено предвид депозираната Докладна записка от 11.11.2024 година да се откаже продължаване срока на пребиваване в РБ на Й. А. К. , гражданин на Република Турция.

На 11.11.2024 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ УРИ 27200-23179, с

който отказал продължаване срока на пребиваване в РБ на чужденеца Й. А. К. гражданин на Република Турция за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденеца в РБ на основание чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ.

Отказът е връчен на оспорващия на дата 25.11.2024 година и текстът и е преведен с помощта на преводач от турски език.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, че лицето, издало оспореният Отказ е заемало длъжността- ВПД Директор ОД на МВР- Х. и представени в хода на съдебното производство от страна на оспорващия писмени доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява основателна. Събражинята за това са следните:

Оспореният Отказ от 11.11.2024 година на ВПД Директор ОД на МВР- Х. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган-това е ВПД Директор ОД МВР- Х., на когото изрично по силата на чл.24, ал. 7 от ЗЧРБ е предоставено право наред с Директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица да издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. Това право е залегнало и в чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, по силата на оката на Директорите на ОД на МВР е предоставено право да разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), в това число да се произнася и по заявления за продължаване срока на Разрешение за продължително пребиваване на чужденци в РБ.

Между страните няма спор,а от приложените по делото доказателства се установява,че лицето И. Р. към датата на издаване на Отказа е заемал длъжността- ВПД Директор ОД на МВР- Х. и не е бил заместван.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Отказът съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването му-чл.26,ал.1 от ЗЧРБ, във връзка с чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ- отказва се издаване на разрешение или за продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. От своя страна, съгласно чл.26,ал.1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26](#), но Отказът е немотивиран и от него не може да стане ясно защо не е продължен срокът на продължително пребиваване.

При издаване на Отказа са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и нарушение на материалния закон.

Производството е започнал по искане на оспорващия не за издаване на Разрешение за

продължително пребиваване в РБ, а на Разрешение за продължаване срока на продължително пребиваване като вместо да обсъди налице ли са условията за продължаване срока на вече издаденото Разрешение за пребиваване ответникът по оспорването е разгледал подаденото Заявление като такова за издаване на първоначално разрешение за продължително пребиваване и в Отказа няма нито един извод, който да е направил административният орган относно това следва ли да се продължи срока на издаденото Разрешение за продължително пребиваване на чужденеца, а в случая- при Отказа защо не следва да продължава срока. Това е съществено нарушение на административно производствените правила, което води до отмяна на отказа и дори само на това основание.

Съгласно разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, както и нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. Съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ доказателства за осигурено жилище са нотариален акт или друг документ, доказващ собствеността или ползването на имота, както и декларация от собственика за предоставен адрес на пребиваване.

Административният орган изобщо не се произнесъл по правното основание на искането за продължаване на срока за пребиваване, с което е бил сезиран - чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ и не е изложил каквито и да било мотиви налице ли е това правно основание за продължаване на срока за пребиваване, или не и ако не, то как това рефлектира върху правата на чужденеца, в т.ч. и правото на семеен живот - независимо дали става въпрос за съпруга или за роднини по права линия. Само по себе си това е достатъчно основание за незаконосъобразност на оспорения отказ, тъй като органът не изложил фактически и правни основания за основанието, на което било поискано продължаване на срока на пребиваване/В този смисъл е РЕШЕНИЕ № 7322 ОТ 23.05.2012 Г. ПО АДМ. Д. № 8174/2011 Г., VII ОТД. НА ВАС/.

По аргумент от разпоредбата на чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване, едно от условията е лицата да имат осигурено жилище, т.е. за получаване на разрешение за продължително пребиваване чужденецът трябва да представи определени документи, сред които и доказателства за осигурено жилище. ВАС е имал повод да приеме, че нито в Закона за чужденците в Република България, нито в Правилника за прилагането на този закон има изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. Достатъчно е към момента на получаване на разрешението той да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището. За осигуряването на последното оспорващият е представил доказателства. Обстоятелството, че оспорващият като е пристигал в РБ е отсядал на друг адрес при брата на съпруга и, не води до извод, че към датата на проверката, лицето е пребивавало на различен от посочения в заявлението адрес, следователно не е установено наличие на хипотезата на чл. 40, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ - лицето да е представило неверни данни при получаване на разрешението за продължително пребиваване. Този извод следва от факта, че от извършената проверка от полицейски служители е установено единствено, че към датата на проверката -08.11.2024 чужденката не е намерена на адреса, пребивавала на адрес, различен от посочения в заявлението. Доколкото обаче няма законово задължение за чужденеца, за да получи правото на продължително пребиваване, да обитава определен период от време без прекъсване адреса, който е посочил в заявлението, и на който има осигурено жилище, то промяната на адреса за пребиваване след получаване на правото на продължително пребиваване не попада в хипотезата на чл. 40, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ. Дори и чужденецът да е нарушил свое задължение /произтичащо от други закони/ да посочи новия си адрес, на който се е преместил и пребивава

след получаване на разрешението, това нарушение не е основание за отказ за продължаване правото на продължително пребиваване. Изложеното по-горе води до извод, че от представените по делото доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че за получаването на разрешението за продължаване срока на продължително пребиваване в Република България чужденецът е представил данни, които са неверни. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта. Установените по делото данни не са достатъчни, за да обосноват наличие на предпоставките на чл.10,ал.1, т.23 от ЗЧРБ/ в този смисъл е Решение № 381 от 13.01.2016 г. на ВАС по адм. д. № 8828/2015 г., на VII отд. на ВАС по идентичен случай и.РЕШЕНИЕ № 3054 ОТ 09.03.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 928/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС.

Допуснатите съществени нарушения на административно производствените правила, на материалния закон и изобщо неразглеждане на подаденото заявление за продължаване срока на продължително пребиваване прави Отказа незаконосъобразен и предпоставя отмяната му. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа за ново произнасяне, при което следва да се извърши нова преценка на подаденото Заявление, като същото се разгледа по начина, по който е подадено, както и мотивите, изложени в Решението, а наред с това се обсъдят и представените в хода на съдебното производство доказателства и най- вече Нотариален акт от 14.03.2025 година, който сочи , че съпругът на заявителя е закупил недвижим имот на територията на РБ, в това число и вилна сграда- еднофамилна, което е доказателство за осигурено жилище на територията на РБ.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на оспорващия следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, като преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано преди съдебното заседание на 22.04.2025 година в 9,19 часа от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. От представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1000 лева, платено по банков път на дата 25.11.2024 година, а съгласно чл.8,ал.3 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа- за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева, което не е прекомерно и е в минимума на Наредбата, като не следва да бъде редуцирано. По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е

подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия..

лева- заплатена държавна такса, депозит за вещо лице Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 1010 лева- заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ОТКАЗ УРИ 272000-23179/11.11.2024 година на ВПД Директор ОД МВР- Х.- Старши комисар, с който последният на основание чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ отказал продължаване срока на продължително пребиваване в РБ на К. Й. А.- гражданин на Република Турция.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ВПД ДИРЕКТОР ОДМВР- Х.- СТАРШИ КОМИСАР ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ВПД ДИРЕКТОР ОД МВР-Х.- СТАРШИ КОМИСАР ДА ЗАПЛАТИ НА К. Й. А.-

ГРАЖДАНИН НА РЕПУБЛИКА ТУРЦИЯ СУМАТА ОТ 1010 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО,
КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ОДМВР- Х..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА
СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от
получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: